

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10So/63/2016
Identifikačné číslo spisu: 6015201236
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6015201236.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: D. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z., právne zast. JUDr. Rudolfom Fajbíkom, advokátom so sídlom Ul. Dobšinského č. 14, Banská Štiavnica, proti odporkyni: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, o úrazovú rentu, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 20Sd/322/2015 - 39 zo dňa 1. júna 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 20Sd/322/2015 - 39 zo dňa 1. júna 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporkyne č. 4602-9/2015-BA zo dňa 26. augusta 2015 podľa § 250q ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), ako vecne správne a zákonné. Odporkyňa týmto rozhodnutím podľa § 112 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) rozhodla, že navrhovateľ nemá nárok na úpravu sumy úrazovej renty.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, oboznámení sa s pripojenými listinnými dôkazmi, vypočutí účastníkov dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľa nie je možné vyhovieť. V odôvodnení rozsudku podrobne popísal, ktoré skutočnosti považoval za nesporné a preukázané, vrátane podrobného priebehu administratívneho konania.

Navrhovateľ v žiadosti necitoval žiadne konkrétne rozhodnutia odporkyne, z ktorých čerpá údaje o sumách tam uvádzaných. Právny zástupca navrhovateľa nepredložil odporkyni ani súdu doklad o dosiahnutých zárobkoch navrhovateľa v 11/2003 a v 12/2003. Ako vyplýva zo spisového materiálu, navrhovateľ ani k žiadosti z roku 2013 nepriložil doklady o skutočne dosiahnutých príjmoch v tomto

období, teda nepredložil dôkaz, že sumy 4 200 Sk a 5 652 Sk nie sú správne.

Odporkyňa v rozhodnutí zo dňa 18.03.2013 podrobne uviedla, z akých podkladov vychádzala pri určení výšky úrazovej renty k 01.01.2004. Spôsob výpočtu náhrady za stratu na zárobku bol upravený v Zákonníku práce a realizoval sa tak, že od priemerného zárobku pred vznikom škody sa odpočítaval dosiahnutý zárobok, resp. vyplácaný čiastočný invalidný dôchodok. Výška náhrady straty na zárobku uvedená v predmetnej tabuľke je navrhovateľovi vyplácaná od 01.01.2004 ako úrazová renta s príslušnými valorizáciami do dnešného dňa.

S poukazom na § 159 ods. 3 O.s.p. uviedol, že v danom prípade totožnosť účastníkov nie je sporná. Pre posúdenie, či ide o res iudicata je rozhodujúce, či námietky, o ktorých rozhodla odporkyňa v rozhodnutí zo dňa 18.03.2013 sú totožné s námietkami uvádzanými v žiadosti navrhovateľa z roku 2015. Podľa názoru súdu v danom prípade ide o právoplatne rozhodnutú vec rozhodnutím odporkyne zo dňa 18.03.2013, pretože odporkyňa v tomto rozhodnutí sa zaoberala prepočtom výšky úrazovej renty za obdobie namietané v žiadosti z roku 2015, tzn. ide o prepočet výšky za obdobie november a december 2003, počas ktorých sa navrhovateľ zamestnal.

Ku konaniu podľa § 112 zákona o sociálnom poistení súd uviedol, že konaniam podľa tohto paragrafu dochádza v prípadoch zmeny nároku na dávku, zmeny nároku na výplatu dávky a zmeny sumy dávky, ku ktorým v danom prípade nedošlo. Súd sa tiež stotožnil s právnym názorom odporkyne, pokiaľ ide o jej možnosť zastaviť konanie. Súd posúdil napadnuté rozhodnutie a zistil, že odporkyňa postupovala správne a napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom o sociálnom poistení. Na základe uvedeného napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal navrhovateľ včas odvolanie. Namietal, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorou je posúdenie otázky existencie prekážky právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 159 ods. 3 O.s.p., ako aj posúdenie, kedy sa aplikuje § 112 zákona o sociálnom poistení.

Dôvodil tým, že odôvodnenie napadnutého rozsudku sa viac zaoberá predchádzajúcim rozhodnutím odporkyne č.4589-7/2013-BA, a menej pozornosti súd venuje napadnutému rozhodnutiu odporkyne, ktoré je predmetom konania. Trval na tom, že tieto skutkové okolnosti a teda skutkový stav, ktorým sa odporkyňa vo svojich rozhodnutiach zaoberala, nie sú totožné. V roku 2013 námietka smerovala k zohľadneniu jeho mzdy z krátkodobého zamestnania v mesiacoch november a december 2003. V skutočnosti v novembri 2003 ešte navrhovateľ nepoberal úrazovú rentu, lebo tá vznikla až účinnosťou zákona o sociálnom poistení v roku 2004. V novembri a decembri 2003 mu vyplácaná náhrada za stratu na zárobku krátená nebola. Žiadosť navrhovateľa z roku 2003 neuvádza konkrétne pochybenie odporkyne, len konštatuje nezákonné skrátenie renty. Až v žiadosti z roku 2015 je uvedená konkrétna výhrada voči vypočítaniu a použitiu fiktívneho zárobku zo strany odporkyne. Je to nová námietka, ktorú v minulosti nikdy neuplatnil. Súčasne je to najpodstatnejšia skutková okolnosť v predmetnej veci.

Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ustálila právny názor, podľa ktorého odporkyňa nebola oprávnená prepočítavať rentu, ale mala len prevziať výplatu v takej výške, v akej ju vyplácal bývalý zamestnávateľ. Výnimkou sú len prípady, kde došlo od 01.01.2004 k zmene pomerov. Navrhovateľa sa takáto výnimka netýka. Je zarážajúce, ako odporkyňa účelovo a selektívne argumentuje Ústavou SR. V súčasnosti tento argument používa účelovo pri ďalšom porušovaní zákona. Týka sa však v danom prípade pre navrhovateľa nepodstatnej otázky, či ide o zastavenie konania alebo zamietnutie žiadosti meritórnym rozhodnutím.

Súd však nesprávne vyhodnotil námietky navrhovateľa ako totožné. Podľa názoru navrhovateľa sú zjavne rozdielne. V roku 2003 ide o námietku zohľadnenia krátkodobého zamestnania a teda príjmu z neho. V roku 2015 ide o námietku výpočtu a zohľadnenia fiktívneho zárobku. Inými slovami v roku 2003 sa domnieval, že problém spočíva v započítaní jeho skutočného zárobku a v roku 2015 tvrdí, že problém spočíva v započítaní fiktívneho zárobku s tým, že v súlade so zákonom má byť započítanie

skutočného zárobku.

V tomto štádiu konania nie je potrebné zaoberať sa samotným výpočtom fiktívneho zárobku, ani skúmať skutočný zárobok. Týmito otázkami je potrebné zaoberať sa v meritórnom konaní odporkyne, ktoré navrhovateľ inicioval a z procesných dôvodov k tomu nedošlo. Preto je prekvapujúce tvrdenie krajského súdu, že nepredložil ani súdu ani odporkyni doklad o dosiahnutých zárobkoch navrhovateľa. Súdu ich predkladať nemusel, pretože to pre jeho rozhodnutie je irelevantné a keby ich súd od navrhovateľa žiadal, kedykoľvek ich môže predložiť. Odporkyni ich predkladať nemusel, lebo ich už dávno má.

Pokiaľ ide o § 112 zákona o sociálnom poistení, krajský súd opomenul, že tento sa používa aj v prípade, keď sa dávka vyplácala v nižšej sume ako patrí. Je to výslovne uvedené v prvom odseku citovaného ustanovenia a bežne odporkyňa takto postupuje v obdobných prípadoch. Súd vychádzal iba z nadpisu a nie zo znenia právnej normy.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. V prípade, že odvolací súd si osvojí názor krajského súdu a napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdí, žiadal, aby vo výroku rozsudku pripustil podanie dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Za právnu otázku zásadného významu považoval posúdenie totožnosti predmetu rozhodovania správneho orgánu a teda posúdenie, či ide v predmetnej veci o res iudicata. Navrhovateľ vychádza z ustanovenia § 492 S.s.p., podľa ktorého sa konanie dokončí podľa predpisov účinných do 30.6.2016. Podľa S.s.p. už dovolanie nie je prípustné, ale to je samostatný problém, s ktorým sa bude musieť súdna prax vyrovnáť.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedla, že v plnej miere súhlasí s právnym názorom krajského súdu. Pre ozrejmienie celého priebehu dávkového konania navrhovateľa v súvislosti s jeho nárokom na úrazovú rentu popísala priebeh administratívneho konania. Zotrvávala na svojom právnom názore, tak ako ho uviedla vo vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa, pričom s týmto právnym názorom sa plne stotožnil aj krajský súd.

K námietke navrhovateľa ohľadom toho, že v žiadosti zo dňa 29. júna 2015 je uvedená nová námietka, a preto v predmetnej veci nejde o res iudicata opätovne uviedla:

S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 280/2010 zo dňa 20.10.2011 uviedla, že nakoľko navrhovateľ vo svojej žiadosti zo dňa 29. júna 2015 neuviedol žiadne nové skutočnosti vyvracajúce skutkový stav, ktoré by odporkyni neboli známe, a ktoré by nezohľadnila v rozhodnutí zo dňa 18. marca 2013 (proti ktorému navrhovateľ nepodal opravný prostriedok) a vzhľadom k tomu, že ide o rovnaký predmet konania (rovnaký nárok) a tie isté osoby, zakladá to prekážku právoplatne rozhodnutej veci, a teda odporkyňa rozhodla tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozhodnutia. Podstatou zásady právoplatne rozhodnutej veci je eliminovanie takých podaní, ktorými sa osoba domáha opätovne nároku, o ktorom je už právoplatne rozhodnuté. V opačnom prípade by tak navrhovateľ mohol podávať takéto žiadosti bez obmedzenia a v konečnom dôsledku by tak došlo k neúmernému zaťažovaniu správnych orgánov.

Navrhovateľ opakovane tvrdí, že nesprávne vyložila pojem totožnosť predmetu konania. V tejto súvislosti uviedla, že navrhovateľ sa v oboch žiadostiach jednoznačne domáha toho istého nároku, teda v zmysle ustálenej judikatúry ide o rovnaký predmet konania. Argumentáciu navrhovateľa ohľadom poukázania na nové pochybenie, považovala za zmätočnú a nedôvodnú.

Zdôraznila, že navrhovateľ nepodal proti rozhodnutiu zo dňa 18. marca 2013 opravný prostriedok, a teda týmto postupom vyslovil konkludentný súhlas so znením predmetného rozhodnutia. Ak navrhovateľ nesúhlasil so znením jeho obsahu, a to najmä so zdôvodnením prepočítania náhrady za stratu na zárobku, ak túto skutočnosť podľa tvrdenia právneho zástupcu v odvolaní zo dňa 21. júla 2016 „vôbec nenamietal“, mal možnosť proti jeho obsahu podať opravný prostriedok podľa III. hlavy V. časti O.s.p. a konkretizovať bližšie svoje námietky. Uvedené konštatoval aj krajský súd v preskúmanom

rozhodnutí.

K tvrdeniu, že pokiaľ ide o § 112 zákona o sociálnom poistení súd vychádzal iba z nadpisu a nie zo znenia právnej normy, uviedla, že slovo „zmena“ začínajúce v názve § 112 zákona o sociálnom poistení subsumuje aj prípady, kedy sa poškodenému vypláca nižšia suma dávky ako mu patrí. Tvrdenie navrhovateľa preto považovala za nesprávne, nakoľko súd nesporne pozná význam slova „zmena“ s ohľadom na § 112 predmetného zákona.

Po odcitovaní § 196 ods. 6, §227 ods. 3 zákona o sociálnom poistení, k námietke navrhovateľa, že „v tomto štádiu konania nie je potrebné zaoberať sa samotným výpočtom fiktívneho zárobku, preto nepredložil ani súdu ani odporkyňi doklad o dosiahnutých zárobkoch navrhovateľa...“ uviedla, že toto tvrdenie je v rozpore s vyššie citovanými ustanoveniami, nakoľko uniesť bremeno dôkazu tvrdenej skutočnosti je povinnosť účastníka konania, ktorý uniesol bremeno tvrdenia. V tomto smere krajský súd v rozsudku uviedol, že „Odporkyňa v rozhodnutí zo dňa 18.03.2013 podrobne uviedla, z akých podkladov vychádzala pri určení výšky úrazovej renty k 01.01.2004“, čím si odporkyňa splnila dôkaznú povinnosť.

Rovnako nie je pravdivé tvrdenie, že v tomto štádiu konania nie je rozhodujúci samotný výpočet fiktívneho zárobku. Takéto tvrdenie je priam zarážajúce, nakoľko v opravnom prostriedku zo dňa 28. septembra 2015 podanom proti rozhodnutiu zo dňa 26. augusta 2015, sám namietal prepočítanie a použitie „fiktívneho výpočtu“ zárobku navrhovateľa pre určenie sumy úrazovej renty od 1. januára 2004.

Postup určenia priemernej sumy náhrady za stratu na zárobku vyplýva zo stanoviska Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 725/2003-1/41 zo dňa 8. decembra 2003, pričom uvedeným postupom dochádza k zlepšeniu postavenia navrhovateľa, ktorý bol napr. k 31. decembru 2003 dočasne práceneschopný, čo by znamenalo pretransformovanie náhrady za stratu na zárobku na úrazovú rentu v neprospech poškodeného.

K žiadosti navrhovateľa, aby vo výroku rozsudku súd pripustil podanie dovolania, pričom poukazuje na § 492 S.s.p., uviedla, že takáto požiadavka nemá právny základ a je výslovne v rozpore s právnou úpravou. Predmetné odvolacie konanie navrhovateľa začalo po nadobudnutí účinnosti S.s.p., nakoľko odvolanie zo dňa 21. júla 2016 bolo podané na poštovú prepravu za účinnosti S.s.p., preto sa na neho vzťahujú ustanovenia S.s.p., ktoré dovolanie nepripúšťajú.

Na základe vyššie uvedenej argumentácie odporkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako zákonný a vecne správny a zároveň navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p., preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 O.s.p.. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spojení s ust. § 250s prvá veta O.s.p. odvolanie prípustné, dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je nedôvodné. Rozhodol jednomyseľne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. septembra 2017 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 112 ods. 4 zákona o sociálnom poistení, výplata dávky sa zastaví, uvoľní alebo sa dávka vypláca v nižšej sume alebo vo vyššej sume, ak sa zmenia skutočnosti rozhodujúce na nárok na výplatu dávky.

Podľa § 194 ods. 1 zákona organizačná zložka Sociálnej poisťovne konanie zastaví, ak

a) účastník konania vzal žiadosť alebo podanie na začatie konania späť skôr, ako bolo o nich rozhodnuté, a ak s tým súhlasia ostatní účastníci konania,

- b) odpadol dôvod konania začatého z podnetu organizačnej zložky Sociálnej poisťovne alebo
- c) prebieha v tej istej veci konanie v inej organizačnej zložke Sociálnej poisťovne.

Podľa § 196 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, dôkazom je všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočného stavu veci, najmä výpovede účastníkov konania a vyjadrenia účastníkov konania a svedkov, odborné posudky, znalecké posudky, správy, listiny, vyjadrenia a potvrdenia iných fyzických osôb a právnických osôb. Netreba dokazovať skutočnosť všeobecne známe alebo skutočnosť známe z činnosti Sociálnej poisťovne.

Podľa § 196 ods. 6 zákona o sociálnom poistení, účastník konania je povinný navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne rozhodne, ktoré z dôkazov sa vykonajú. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne je povinná vykonať aj iné dôkazy, ktoré účastníci konania nenavrhli, ak sú potrebné na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci.

Podľa § 196 ods. 7 zákona o sociálnom poistení, organizačná zložka Sociálnej poisťovne hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz osobitne a všetky dôkazy v vzájomnej súvislosti.

Podľa § 272 ods. 3 zákona o sociálnom poistení, náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity a náhrada za stratu na dôchodku, ktoré sa vyplácali k 31. decembru 2003, a nárok na ich výplatu trvá aj po tomto dni, sa považujú od 1. januára 2004 za úrazovú rentu, a to v sume, v akej patrili do 31. decembra 2003. Na zvyšovanie úrazovej renty platí § 82 primerane.

Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie rozsudku krajského súdu ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania odvolací súd skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporkyne, a to najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd má z obsahu administratívneho spisu preukázané, že navrhovateľ dňa 30.01.2013 požiadal o prehodnotenie úrazovej renty. V žiadosti uviedol, že žiada o prehodnotenie výšky úrazovej renty, ktorá mu bola nezákonne skrátená v mesiaci november 2003 na základe skutočnosti, že v mesiacoch november a december 2003 bol krátkodobo zamestnaný, zo sumy 11 174 Sk na sumu 9 806 Sk. Na základe uvedenej žiadosti odporkyňa vydala rozhodnutie č. 4589-7/2013-BA zo dňa 18.03.2013, ktorým rozhodla, že navrhovateľ má nárok na úrazovú rentu podľa § 272 ods. 3 zákona o sociálnom poistení od 01.01.2004 v sume 325,50 EUR mesačne, ktorá podlieha zvyšovaniu podľa príslušných ustanovení zákona a podľa § 112 ods. 4 zákona o sociálnom poistení nemá nárok na úpravu výšky úrazovej renty. Sociálna poisťovňa pri posudzovaní nárokov navrhovateľa vychádzala z nasledovných podkladov: právoplatný rozsudok Okresného súdu v Žiari nad Hronom č. 5C 393/01-56 zo dňa 27.05.2002, potvrdenie Národného úradu práce, Okresného úradu práce Banská Bystrica zo dňa 08.12.2003, pracovná zmluva zo dňa 07.11.2003, potvrdenie zamestnávateľa zo dňa 15.12.2003, potvrdenie zamestnávateľa zo dňa 14.01.2003, potvrdenie SP, ústredie zo dňa 18.07.2003 o výplate dávok dôchodkového zabezpečenia. Odvolanie zo strany navrhovateľa podané nebolo a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.05.2013.

Súd mal ďalej preukázané, že navrhovateľ žiadosťou zo dňa 29.06.2015 opätovne požiadal odporkyňu o zmenu výšky úrazovej renty. Navrhovateľ v žiadosti uviedol, že pôvodne mu bola vyplácaná náhrada za stratu na zárobku až do 31.12.2003 z titulu choroby z povolania. Ku dňu 31.12.2003 bola výška tejto náhrady vypočítaná ako rozdiel medzi valorizovaným PMZ, zárobkom a skutočne poberaným dôchodkom. Zárobok však nebol započítaný v skutočne vyplácanej výške, ale bol umelo upravený prepočtom. Skutočne dosiahnutý zárobok v mesiaci december 2003 dosiahol len výšku 1 610 Sk a nie započítanú sumu 5 652 Sk. Vznikol tak v neprospech žiadateľa rozdiel 4 042 Sk, čo je podľa konverzného kurzu 134,17 Eur. Na podklade tejto žiadosti odporkyňa napadnutým rozhodnutím rozhodla o tom, že navrhovateľ nemá nárok na úpravu sumy úrazovej renty.

Podobne ako krajský súd, aj odvolací súd po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu odporkyne musí konštatovať, že odporkyňa vyhodnotila správne a v súlade so zákonom, že námietky, ktoré uvádzal navrhovateľ v žiadostiach zo dňa 18.03.2013 a v roku 2015 sú totožné.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na obsah námietok navrhovateľa. V žiadosti zo dňa 30. januára 2013 navrhovateľ uviedol: „Žiadam Vás o prehodnotenie výšky úrazovej renty, ktorá mi bola nezákonne skrátená v mesiaci november 2003 ... zo sumy 11 174 SK na sumu 9806 SK“, pričom v žiadosti zo dňa 29. júna 2015 bolo uvedené: „Žiadateľovi je vyplácaná úrazová renta v nesprávnej výške a to nižšia, ako mu patrí (ide o obdobnú citáciu ako „bola nezákonne skrátená“) ... zárobok v mesiaci december 2003 dosiahol len výšku 1610,00 SK a nie započítanú sumu 5652,00 SK. Vznikol tak v neprospech žiadateľa rozdiel 4042,00 SK (obdobná s citáciou „skrátená v mesiaci november 2003 ... zo sumy 11 174 SK na sumu 9806 SK“).“

Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že totožnosť predmetu konania je bez pochybnosti daná a vzhľadom na totožnosť účastníkov konania sú v predmetnej veci splnené podmienky pre záver o tom, že ide o prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Nakoľko v prípade navrhovateľa išlo o obsahovo identický návrh z tých istých dôvodov, týkajúcich sa tej istej veci, medzi tými istými účastníkmi bezo zmeny skutkových okolností významných pre rozhodnutie, je potom podľa názoru odvolacieho súdu prípustné, aby skoršie právoplatné rozhodnutie správneho orgánu o jednom z týchto podaných návrhov za splnenia už uvedených podmienok totožnosti veci tvorí prekážku res iudicata. Ak by boli zo strany navrhovateľa uvedené nové relevantné skutočnosti, odôvodňujúce zrušenie napadnutého rozhodnutia odporkyne, bol by to dôvod na meritórne zaobranie sa vecou aj napriek existencii prekážky res iudicata. Navrhovateľ však v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné dôvody, ktoré by sponchybovali správnosť zisteného skutkového stavu a zmenu okolností rozhodujúcich na nárok na výplatu dávky.

V odôvodnení rozhodnutia č. 4589-7/2013-BA zo dňa 18.03.2013 odporkyňa o. i. uviedla tabuľkový prehľad náhrad za obdobie od 07/2003 až do 12/2003, z ktorého vyplýva, že navrhovateľ v mesiacoch 07/ až 10/2003 nedosahoval žiadny príjem, ale v mesiaci 11/2003 dosiahol príjem 4 200 Sk a v 12/2003 dosiahol príjem 5 652 Sk, pričom vychádzala z potvrdenia zamestnávateľa zo dňa 15.12.2003 a zo dňa 14.11.2003, a z toho dôvodu došlo aj k zníženiu straty na zárobku. Navrhovateľ ani v predchádzajúcom konaní, ani v predmetnom konaní nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce, že sumy, z ktorých vychádzala odporkyňa na základe potvrdenia zamestnávateľa, boli nesprávne. Tvrdenie navrhovateľa, že je v tomto konaní výpočet fiktívneho zárobku irelevantný a preto nemal povinnosť predkladať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, aj napriek tomu že výpočet sám namietať v odvolaní, je nedôvodné. Vzhľadom na uvedené odvolací súd poukazuje na to, že účastník správneho konania má nielen právo navrhnúť dôkazy, ale na potvrdenie pravdivosti svojho tvrdenia má súčasne aj povinnosť dôkazy správnomu orgánu predkladať, pričom nesplnenie tejto povinnosti môže mať za následok neunesenie jeho dôkaznej povinnosti ovplyvňujúcej výsledok konania.

Odvolací súd sa rovnako stotožňuje s názorom krajského súdu, že odporkyňa postupovala procesne správne, keď rozhodla v zmysle § 112 ods. 4 zákona o sociálnom poistení, nakoľko zastavenie konania v predmetnej veci neprichádzalo do úvahy vzhľadom na vyššie citovaný § 194 predmetného zákona a taxatívne stanovené podmienky odôvodňujúce zastavenie konania, medzi ktorými prekážka právoplatne rozhodnutej veci absentuje.

Návrh na pripustenie podania dovolania je taktiež nedôvodný a bez zákonného podkladu. Uvedený právny záver rešpektuje aj dnes už konštantnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej „niet žiadnych právnych pochyb o skutočnosti, že dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné“ (k tomu pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 87/09 a sp. zn. IV. ÚS 208/08). Ústavný súd taktiež uviedol, že: „v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú čistotu a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo prerokúvaný od začiatku na všeobecnom súde, oproti tomu je správne súdnictvo preskúmaním zákonnosti rozhodnutí orgánov

verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarca nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. Okrem toho správne súdnictvo nemusí byť zjednocované prostredníctvom dovolania, pretože druhostupňové rozhodovanie najvyššieho súdu v správnom súdnictve už túto funkciu plní. V danej súvislosti nesmie byť mátaúce, že správne a civilné súdnictvo sú zhodou historických okolností obsiahnuté v jednom procesnom kódexe“ (IV. ÚS 208/08).

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania, podľa názoru odvolacieho súdu, krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporkyne za správne a odvolaniu navrhovateľa nevyhovel. O zákonnosti takéhoto postupu nemal pochybnosti ani Najvyšší súd Slovenskej republiky a preto jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, lebo navrhovateľ v odvolacom konaní nebol úspešný a odporkyni náhrada trov nepatrí zo zákona.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.